संमोहन उपचार कालाची गरज

वाचक मित्रहो, व्यक्ती कोणत्याही क्षेत्रातली असो, प्रत्येक व्यक्तीला आपल्या क्षेत्रात हवं असतं ते फक्त यश! विद्यार्थ्याला वाटतं की, आपलाच पहिला नंबर यायला हवा, नोकरदाराला वाटतं की, आपल्याला लवकर पदोन्नती मिळावी, व्यावसायिकाला वाटतं की, मी माझ्या व्यवसायातला धीरूभाई अंबानीच बनलो पाहिजे, राजकारणी व्यक्तीलाही त्या पुढचं पद हवं असतं, गृहिणीला वाटतं की, मी माझ्या पतीला साथ देत, मुलांना शिकवून, मोठं बनवून घराला पुढे न्यावं. वाचकहो, यापैकी काहींना आपल्या कार्यक्षेत्रात अपेक्षेप्रमाणे पटापट यश मिळत जातं, काहींना ते खूप तरसवून तरसवून मिळतं, तर काहींच्या पदरी दरवेळी पडते ती फक्त निराशा... आणि निराशाच ! आयुष्याच्या प्रत्येक टप्प्यावर पदोपदी त्यांच्या वाट्याला येतं फक्त अपयश आणि अपयशच !! मग अशा व्यक्तींचा 'यश' या शब्दावरचा विश्वासच उडतो. मग त्यांच्या प्रयत्नांमध्येही कमीपणा येऊ लागतो, त्यांचं आयुष्य दिशाहीन होत जातं. त्यांच्या मते त्यांच्या जगण्याला काही अर्थच उरत नाही. ते कधीही स्वतःला संपवतील अशा टोकाच्या भूमिकेत असतात. अशा वेळी त्यांना गरज असते, त्यांच्या अंतर्मनाच्या महाशक्तीचा योग्य पद्धतीने वापर करून घेण्याची. आणि त्यासाठी हवा असतो, एक योग्य मार्गदर्शक... अर्थातच एक हुशार, अभ्यासू, अनुभवी संमोहन उपचारतज्ज्ञ!! ज्यांना तो सापडतो, जे त्याच्यापर्यंत पोहोचतात ते सर्व संकटांवर, अपयशावर मात करून यशाचं सर्वोच्च शिखर गाठतात. त्यांचं वाळलेलं आयुष्य पुन्हा बहरून येतं आणि मग ते आनंद लुटतात आयुष्यभर... यशाचा, सुखाचा, समाधानाचा आणि परिपूर्ण अशा आयुष्याचा!! परंतु भरकटलेल्या, दिशाहीन झालेल्या, अपयशी,... अशा गरजूला योग्य वेळी जर योग्य मार्गदर्शक नाही मिळाला तर ?... कल्पना न केलेलीच बरी.

मित्रहो, मागे एकदा असाच एक तरूण, साधारणपणे २८– ३० वर्षांचा, माझ्या क्लिनिकमध्ये आला. विद्यार्थी दशेत, नोकरीत, व्यवसायात, मैत्रीत व नातेवाईकात नाती-गोती टिकवून ठेवण्यात.... आयुष्याच्या प्रत्येक टप्प्यात अपयशी ठरलेला तो एक दिशाहीन तरूण होता. जणू एक शापीतच ! माझी संमोहन उपचारांची कार्यशाळा त्याने केली. त्यानंतर त्याला आयुष्याचा खरा अर्थ कळला. संकटांशी, अपयशाशी लढण्याची त्याची जिद्द/ताकद त्याला मिळाली. तो यशस्वी झाला. साधारणपणे आठ-दहा महिन्यांनी तो मला पुन्हा भेटायला आला. हातात पेढ्यांचा बॉक्स होता, चेहऱ्यावर हास्य होतं. यापुढील सर्व आयुष्य तो आता फक्त यश, आनंद, सुख व समाधानाने घालविणार होता याची पर्मनन्ट गॅरंटी त्याच्या बोलण्यात/ वागण्यात जाणवत होती. जाताना मला तो एक कागद देऊन गेला. वास्तविक तो कवी नव्हता; पण त्याच्या मनातल्या माझ्याविषयीच्या भावना त्या कागदावर त्याने उतरवल्या होत्या. ती कविता (वरदान) मी आपण वाचकांसाठी जशीच्या तशी, त्याच्याच हस्ताक्षरात या ठिकाणी देत आहे....

राहुल सावंत

PAGE NO : सातारा
DATE : Nov-08-70

वरदान...

हर समस्या का समाधान निकालते हो
मुर्दे में भी जान डालते हो
आप तो वो भगवान हो
जो बिना तपस्या के वरदान देते हो
मानता हूं मैं खुदा को उसने मुझे ये दुनियां दी है
पर आपने मुझे जिने के लिए खुशियाँ दी है
डूब ही जाती मेरी नाव अगर आपका किनारा ना मिलता
कुछ कर जाना आखिर मर जाना अगर आपका सहारा ना मिलता
जिने के लिए पेहचान
और होठों पे मुस्कान देते हो
आप तो वो भगवान हो
जो बिना तपस्या के वरदान देते हो

मंजिल थी दूर इतनी जितने चाँद सितारे
आप के चमत्कार से आ गाई कदमों में मेरे
मेरी जंग में हार ही जाना और मैदान छोड ही देता
जितने का आपका मुझे हौसला ना होता
करके मुश्किल आसान
हर खिलाडी को अर्जुन बना देते हो
आप तो वो भगवान हो
जो बिना तपस्या के वरदान देते हो

दूवाँ करता हूँ मैं रबको, मेरी उम्र भी लग जाये आपको
देके मुझे वरदान मिटा दिया मेरे शापको
बिना दर्द दवा के हर बिमारी भगाते हो
सुख शांती देकर संमोहन उपचार से चमत्कार करते हो
अशक्त को बलवान
और हर एक को महान बना देते हो
आप तो वो भगवान हो
जो बिना तपस्या के वरदान देते हो

– राहुल विलास सावंत